

J.K. ROWLING

Harry Potter

EN DE RELIEKEN VAN DE DOOD

Vertaling Wiebe Buddingh'

De Harmonie Amsterdam

De
opdracht
in dit boek
is in zevenen
verdeeld:
aan Neil,
aan Jessica,
aan David,
aan Kenzie,
aan Di,
aan Anne
en aan jou,
als je Harry
tot het
bittere
eind
gevolgd
hebt.

O aangeboren lijden,
valse vloek
die bloedig toeslaat.
O moeizaam, ondraaglijk leed,
o moeilijk, onstilbaar verdriet.

Het huis vond een middel
om de etter te stoppen,
niet bij anderen maar in zichzelf,
door rauwe, bloederige strijd.
Voor de goden onder de aarde is dit lied.

Verhoor dit gebed toch, zalige machten beneden,
zend de kinderen van harte uw steun
en schenk hun de zege.

Aeschylus, Dodenoffer

De dood is slechts de oversteek naar een andere wereld, zoals vrienden de zeeën oversteken: ze leven in elkaar voort. Want zij die leven en liefhebben in dat wat alomtegenwoordig is, moeten uiteraard nog aanwezig zijn. In die goddelijke spiegel zien ze elkaar van aangezicht tot aangezicht en is hun omgang vrij en zuiver. Dit is de troost van vrienden: dat, hoewel men kan zeggen dat zij in zekere zin sterven, hun vriendschap en gezelschap nimmer vergaan, in de beste zin van het woord, omdat die onsterfelijk zijn.

William Penn, More Fruits of Solitude

DE HEER VAN
HET DUISTER REGEERT

De twee mannen verschenen uit het niets, slechts enkele meters van elkaar verwijderd, op een smal, maanverlicht weggetje. Een paar tellen bleven ze roerloos staan, met hun toverstok op de borst van de ander gericht; toen herkenden ze elkaar, stopten hun stok onder hun mantel en liepen haastig in dezelfde richting.

‘Nieuws?’ vroeg de langste van de twee.

‘Kan niet beter,’ antwoordde Severus Sneep.

Links werd het weggetje begrensd door lage, verwilderde braamstruiken en rechts door een hoge, keurig geknipte heg. De lange mantels van de mannen flapperden om hun enkels terwijl ze liepen.

‘Ik was bang dat ik te laat zou zijn,’ zei Jeegers. Het maanlicht werd zo nu en dan geblokkeerd door overhangende boomtakken, zodat zijn stompe gelaatstrekken dan weer wel en dan weer niet zichtbaar waren. ‘Het was wat lastiger dan ik gedacht had, maar ik hoop dat hij tevreden zal zijn. Zo te horen verwacht jij een hartelijke ontvangst?’

Sneep knikte, maar ging er verder niet op in. Ze sloegen rechts af, naar een brede oprijlaan die uitkwam op het weggetje. De hoge heg maakte ook een bocht en verdween achter de imposante smeedijzeren hekken die de mannen de weg versperden. Toch hielden ze geen van beiden in. Ze staken zwiingend hun linkerarm op, in een soort groet, en liepen dwars door de hekken heen, alsof het donkere metaal niet meer dan rook was.

De taxusheg dempte het geluid van hun voetstappen. Rechts ritselde iets: Jeegers trok zijn toverstok weer en richtte die, over het hoofd van zijn metgezel heen, maar zag toen dat het geluid af-

komstig was van een sneeuwwitte pauw, die trots over de bovenkant van de heg paradeerde.

‘Lucius heeft altijd goed voor zichzelf gezorgd. *Pauwen...*’ Met een minachtend gesnuif stopte Jeegers zijn toverstaf weer onder zijn mantel.

Aan het eind van de lange, rechte oprit doemde een fraai landhuis op. Achter de ramen op de benedenverdieping glansde licht. Ergens in de donkere tuin, achter de heg, klaterde een fontein. Het grind knerpte onder hun voeten terwijl Sneep en Jeegers zich naar de voordeur haastten. Die zwaaide als uit zichzelf naar binnen toe zodra ze aan kwamen lopen. Er was niemand te zien die hem geopend zou kunnen hebben.

De hal was groot, schemerig en overdadig ingericht. Een schitterend tapijt bedekte het grootste gedeelte van de stenen vloer en de ogen van de bleke geportretteerden aan de muren volgden Sneep en Jeegers terwijl ze passeerden. De twee mannen bleven staan bij de massieve houten deur die naar het volgende vertrek leidde. Een fractie van een seconde aarzelden ze, maar toen draaide Sneep de bronzen knop om.

De salon zat vol met zwijgende mensen aan een lange, rijkversierde tafel: de rest van het meubilair was achteloos tegen de muur geschoven. Het enige licht was afkomstig van een laaiend haardvuur in een fraaie marmere schouw met een vergulde spiegel erboven. Sneep en Jeegers bleven even in de deuropening staan. Zodra hun ogen aan het halfduister gewend waren, gleden die automatisch naar het vreemdste aspect van het hele tafereel: een kenmerkend bewusteloos lichaam dat met het hoofd omlaag boven de tafel zweefde en langzaam ronddraaide, alsof het aan een onzichtbaar touw hing. Dat schouwspel werd weerkaatst door de spiegel en het gladde, gepolijste tafelblad. Iedereen hield zijn ogen zorgvuldig afgewend van de bizarre vertoning boven zijn hoofd, behalve een bleke jongen die er bijna recht onder zat en er iedere minuut onwillekeurig even naar keek.

‘Jeegers. Sneep,’ zei een hoge, heldere stem aan het hoofd van de tafel. ‘Jullie zijn bijna te laat.’

De man die gesproken had zat recht voor het haardvuur, zodat

de nieuwkomers eerst alleen een silhouet konden onderscheiden. Zodra ze echter dichterbij kwamen, zagen ze zijn gezicht glanzen in het schemerige licht: haarloos, slangachtig, met spleetvormige neusgaten en glimmende rode ogen met verticale pupillen. Hij was zo bleek dat hij een parelwitte gloed leek uit te stralen.

‘Severus hier,’ zei Voldemort en hij gebaarde naar de stoel rechts van hem. ‘Jeegers – naast Dolochov.’

De mannen gingen op de aangewezen plaatsen zitten. De meeste aanwezigen volgden Sneep met hun ogen en Voldemort richtte als eerste het woord tot hem.

‘En?’

‘Heer, de Orde van de Feniks is van plan om Harry Potter volgende week zaterdag, bij het invallen van de duisternis, over te plaatsen vanuit zijn huidige onderduikadres.’

De belangstelling van de mensen rond de tafel nam zichtbaar toe: sommigen verstijfden en anderen schoven juist onrustig heen en weer, maar iedereen keek vol aandacht naar Sneep en Voldemort.

‘Zaterdag... bij het invallen van de duisternis,’ herhaalde Voldemort. Zijn rode ogen staarden zo intens in de zwarte ogen van Sneep dat sommige aanwezigen gauw de andere kant op keken, blijkbaar bang dat zij anders ook verzengd zouden worden door de woestheid van die blik. Sneep bleef Voldemort echter kalm aankijken en na een paar tellen krulde Voldemorts liploze mond om in iets wat een glimlach had kunnen zijn.

‘Goed. Heel goed. En die informatie is afkomstig –’

‘Van de bron die we besproken hebben,’ zei Sneep.

‘Heer.’

Jeegers boog zich over de lange tafel en keek naar Voldemort en Sneep. Alle aanwezigen richtten nu hun aandacht op hem.

‘Heer, ik heb andere berichten vernomen.’

Jeegers wachtte, maar Voldemort zei niets en dus vervolgde hij: ‘Donders, de Schouwer, liet zich ontvallen dat Potter pas overgeplaatst zal worden op de 30ste, de avond voor zijn zeventiende verjaardag.’

Sneep glimlachte.

‘Mijn bron zei al dat er plannen waren om ons op een dwaalspoor te brengen. Dat blijkt nu,’ zei hij. ‘Donders verkeert ongewijfeld onder invloed van een Waanzichtspreuk. Dat zou niet de eerste keer zijn; het is bekend dat hij daar gevoelig voor is.’

‘Donders leek heel overtuigd, Heer. Dat kan ik u verzekeren,’ zei Jeegers.

‘Natuurlijk is hij overtuigd, als hij Waanzichtig is,’ zei Sneep. ‘Laat ik *jou* verzekeren, Jeegers, dat het Schouwershoofdkwartier geen verdere rol zal spelen bij de bescherming van Harry Potter. De Orde gelooft dat wij het Ministerie gefiltreerd hebben.’

‘Dan heeft de Orde tenminste één ding goed!’ zei een gedrongen man, die niet ver van Jeegers zat; hij giechelde kortademig en een paar anderen grinnikten ook.

Voldemort lachte niet. Zijn blik was naar boven afgedwaald, naar het lichaam dat daar langzaam ronddraaide, en hij leek in gedachten verzonken.

‘Heer,’ vervolgde Jeegers, ‘Donders denkt dat er een hele groep Schouwers ingezet zal worden om de jongen te verplaatsen –’

Voldemort stak een lange witte hand op en Jeegers zweeg abrupt. Hij keek vol wrok toe hoe Voldemort zijn aandacht weer op Sneep richtte.

‘Waar willen ze de jongen verbergen?’

‘In het huis van een lid van de Orde,’ zei Sneep. ‘Volgens mijn bron is dat huis voorzien van iedere bescherming die de Orde en het Ministerie maar kunnen bieden. Waarschijnlijk maken we niet veel kans om hem nog te pakken te krijgen als hij eenmaal overgeplaatst is, Heer. Tenzij het Ministerie vóór komende zaterdag gevallen is, zodat wij voldoende bezweringen kunnen ontdekken en onschadelijk maken om ook door de rest heen te breken.’

‘En?’ riep Voldemort tegen Jeegers aan de andere kant van de tafel. De vuurgloed weerkaatste griezelig in zijn rode ogen. ‘Zal het Ministerie komende zaterdag gevallen zijn?’

Opnieuw keek iedereen naar Jeegers. Die rechtte zijn rug.

‘Wat dat betreft heb ik goed nieuws, Heer. Ik ben er – met grote moeite en na veel inspanning – in geslaagd een Imperiusvloed uit te spreken over Pius Dikkers.’

Veel van de anderen leken onder de indruk; Jeegers' buurman Dolochov, een man met een lang, verwrongen gezicht, sloeg hem op zijn schouder.

'Dat is een begin,' zei Voldemort. 'Maar Dikkers is één man. Schobbejak moet omringd zijn door onze mensen voor ik toesla. Een mislukte poging om de Minister te vermoorden betekent een grote terugslag voor ons.'

'Ja, Heer, dat klopt, maar als Hoofd van het Departement van Magische Wetshandhaving heeft Dikkers niet alleen regelmatig contact met de Minister, maar ook met de hoofden van alle andere departementen. Nu we zo'n hooggeplaatste functionaris in handen hebben, denk ik dat het eenvoudig zal zijn om ook de anderen te onderwerpen. Die kunnen dan gezamenlijk Schobbejak uitschakelen.'

'Als onze vriend Dikkers maar niet ontmaskerd wordt voor hij de rest bekeerd heeft,' zei Voldemort. 'Hoe dan ook, het is onwaarschijnlijk dat ik het Ministerie voor komende zaterdag al veroverd zal hebben. Als we de jongen niet kunnen treffen op zijn plaats van bestemming, moet het gebeuren terwijl hij onderweg is.'

'In dat opzicht zijn we in het voordeel, Heer,' zei Jeegers, die vastbesloten scheen om bij Voldemort in het gevlij te komen. 'We hebben diverse mannetjes op het Departement van Magisch Transport. Als Potter Verschijnselt of het Haardrooster gebruikt, zullen we daar onmiddellijk van weten.'

'Dat zal hij niet doen,' zei Sneep. 'De Orde vermijdt iedere vorm van transport die door het Ministerie geregeld of gecontroleerd wordt; ze wantrouwen alles wat met het Ministerie te maken heeft.'

'Des te beter,' zei Voldemort. 'Dan is hij gedwongen om door de lucht te reizen. Dat maakt het stukken makkelijker om hem te pakken te krijgen.'

Voldemort keek opnieuw naar het langzaam ronddraaiende lichaam en vervolgde: 'Ik zal me persoonlijk met de jongen bezighouden. Er zijn al te veel fouten gemaakt wat Harry Potter betreft. Soms waren dat mijn eigen fouten. Dat Potter nog leeft, is meer te wijten aan mijn fouten dan aan zijn triomfen.'